

Ο Μικρός Κοκκινολαιός
Τζαν Φέρνλι

ΚΕΔΡΟΣ

Μια φορά κι έναν καιρό, μια εβδομάδα πριν
από τα Χριστούγεννα, ο Μικρός Κοκκινολαίμης
έπλυνε και σιδέρωσε επτά ζεστά γιλεκάκια,
ένα για κάθε κρύα μέρα,
και τα φύλαξε στην ντουλάπα του.

Διάλεξε το αγαπημένο του λευκό γιλέκο,
το φόρεσε και βγήκε βόλτα.
Στη λιμνούλα, συνάντησε το Βάτραχο.
– Κρυώνω τόσο πολύ! είπε ο Βάτραχος.
Μήπως μπορείς να με βοηθήσεις;

Ο Μικρός Κοκκινολαίμης έβγαλε και έδωσε
στο Βάτραχο το λευκό του γιλεκάκι.
«Εγώ έχω άλλα έξι γιλέκα», σκέφτηκε,
ενώ ο Βάτραχος έφευγε χοροπηδώντας ευχαριστημένος.

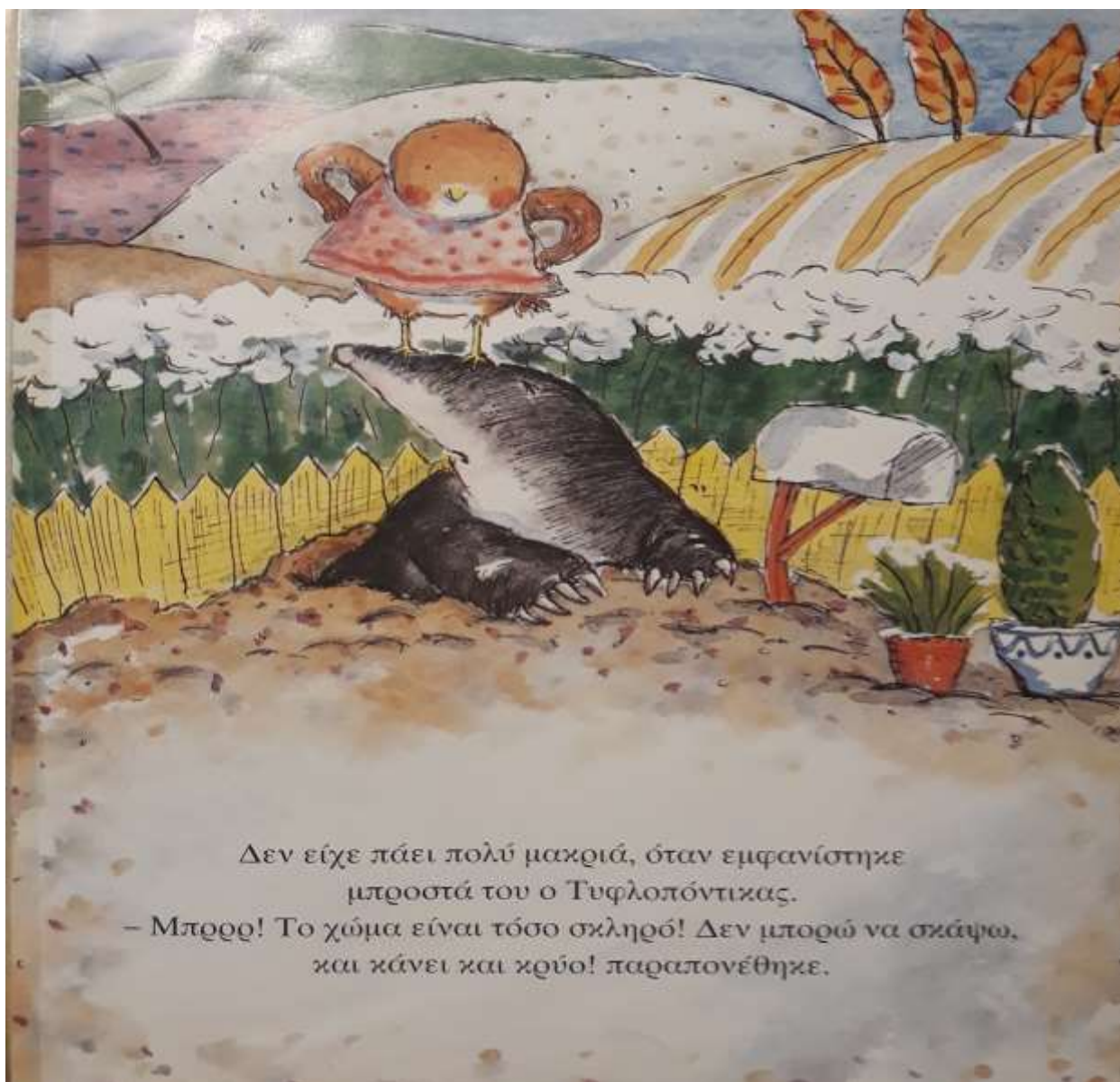
Έξι μέρες πριν από τα Χριστούγεννα,
ο Μικρός Κοκκινολαίμης φόρεσε
το πράσινο γιλέκο του και βγήκε να παίξει στο χιόνι.
Στο δρόμο συνάντησε το Σκαντζόχοιρο.
– Έχω ξεπαγιάσει! είπε τρέμοντας ο Σκαντζόχοιρος.

Ο Μικρός Κοκκινολαίμης έδωσε στο Σκαντζόχοιρο
το πράσινο πλεχτό γιλεκάκι του.

«Εγώ έχω άλλα πέντε ακόμη», σκέφτηκε
αποχαιρετώντας τον αγκαθωτό φίλο του.

Πέντε μέρες πριν από τα Χριστούγεννα,
ο Μικρός Κοκκινολαίμης φόρεσε το ροζ γιλέκο του
και βγήκε να ψάξει για σκουλήκια.

Δεν είχε πάει πολύ μακριά, όταν εμφανίστηκε
μπροστά του ο Τυφλοπόντικας.

– Μπρρρ! Το χώμα είναι τόσο σκληρό! Δεν μπορώ να σκάψω,
και κάνει και κρύο! παραπονέθηκε.

Κι έτσι ο Μικρός Κοκκινολαιίμης έβγαλε και έδωσε
το ροζ γιλέκο του στον Τυφλοπόντικα.
Του έπεφτε λίγο μικρό βέβαια, αλλά ο Τυφλοπόντικας
ήταν τόσο χαρούμενος και ζεστός...
«Δεν πειράζει, μου απομένουν άλλα τέσσερα γιλέκα»,
σκέφτηκε ο Μικρός Κοκκινολαιίμης.

Τέσσερις μέρες πριν από τα Χριστούγεννα,
ο Μικρός Κοκκινολαίμης φόρεσε το κίτρινο γιλέκο του
και πέταξε ψηλά στον ουρανό.
Πάνω σε μια βελανιδιά, είδε το φίλο του το Σκίουρο.
– Κρυώνω τόσο πολύ, που δεν μπορώ ούτε να κοιμηθώ!
γκρίνιαξε ο Σκίουρος.

Ο Μικρός Κοκκινολαιίμης έβγαλε και του έδωσε
αμέσως το κίτρινο πλεχτό γιλέκο του.
«Έχω τρία γιλέκα ακόμη», συλλογίστηκε.

Τρεις μέρες πριν από τα Χριστούγεννα,
ο Μικρός Κοκκινολαίμης έβαλε το γαλάζιο του γιλεκάκι.

Πετούσε ευτυχισμένος κάτω απ' τα σύννεφα,
όταν πάνω στο λόφο είδε το Λαγό.
– Έχω ξεπαγιάσει τόσο πολύ,
που χτυπούν τα δόντια μου απ' το κρύο!
είπε ο Λαγός τρέμοντας.

Ο Μικρός Κοκκινολαίμης έβγαλε
και έδωσε στο Λαγό το γαλάζιο του γιλέκο.
«Έτσι κι αλλιώς, εγώ έχω άλλα δύο στο σπίτι», είπε μέσα του,
ενώ ο Λαγός τον αποχαιρετούσε χαρούμενος.

Δύο μέρες πριν από τα Χριστούγεννα,
ο Μικρός Κοκκινολαίμης φόρεσε το βυσσινί γιλέκο του
και βγήκε χοροπηδώντας έξω στο χιόνι.

Δίπλα στο ποτάμι συνάντησε την Ενυδρίδα
με το μωρό της στην αγκαλιά. Ήταν πολύ δυστυχισμένη.
– Το μωράκι μου είναι άρρωστο! του είπε.

Το βυσσινί γιλέκο τού έπεφτε βέβαια λίγο μικρό,
όμως το μωρό της Ενυδρίδας ζεστάθηκε κι ένιωσε καλύτερα.
«Τώρα έχω μόνο ένα γιλέκο»,
σκέφτηκε ο Μικρός Κοκκινολαίμης.

Την παραμονή των Χριστουγέννων, ο Μικρός Κοκκινολαίμης
φόρεσε το τελευταίο γιλέκο που του είχε απομείνει,
ένα ζεστό πορτοκαλί γιλεκάκι.

Βγήκε σφυρίζοντας χαρούμενος στο χιόνι.
Στον κήπο συνάντησε ένα μικροσκοπικό ποντικάκι
που έτρεμε από το κρύο.

Ο Μικρός Κοκκινολαίμης το λυπήθηκε τόσο πολύ, που έβγαλε
το τελευταίο του πλεχτό γιλέκο και το φόρεσε στο ποντικάκι,
περνώντας το πάνω από τα μεταξένια του αυτάκια.

Το βράδυ της παραμονής των Χριστουγέννων, το χιόνι έπεφτε
τριγύρω, όμως ο Μικρός Κοκκινολαίμης δεν είχε πια να φορέσει
τίποτε για να ζεσταθεί. Δεν υπήρχε κανένας γύρω για
να τον βοηθήσει και είχε ακόμη πολύ δρόμο μέχρι το σπίτι του.
Τίναξε τα φτεράκια του όσο πιο δυνατά μπορούσε
και προσγειώθηκε σε μια χιονισμένη σκεπή.
Το κρύο ήταν τόσο τσουχτερό, που έκρυψε το κεφαλάκι του
κάτω από τη μια του φτερούγα για να ζεσταθεί.

Αμέσως τον πήρε ο ύπνος.
Δεν τον ξύπνησαν
τα καμπανάκια του ελκηθρου.
Ούτε το τριξίμο του χιονιού
κάτω από ένα ζευγάρι
βαριές μαύρες μπότες.

Δυο μεγάλα χέρια σήκωσαν
απαλά το Μικρό Κοκκινολαίμη
και μια γενειάδα κατάλευκη
σαν το χιόνι τον τύλιξε.
– Μικρέ μου φίλε, καλύτερα
να έρθεις μαζί μου!
ακούστηκε μια τραχιά
αλλά χαρούμενη φωνή.

- Αυτός είναι ο μικρός γενναιόδωρος φίλος για τον οποίο σου έλεγα, είπε ο άντρας στη γυναίκα του.
- Τότε του αξίζει ένα εξαιρετικό δώρο, είπε εκείνη.

Με το Μικρό Κοκκινολαίμη ξαπλωμένο αναπαυτικά στην ποδιά της, η γυναίκα έπιασε αμέσως δουλειά. Τράβηξε μια κλωστή από ένα μεγάλο κατακόκκινο παλτό κι άρχισε να πλέκει ένα μικροσκοπικό γιλεκάκι. Όταν τέλειωσε, το φόρεσε στο Μικρό Κοκκινολαίμη. Του ερχόταν γάντι!

- Είμαι πολύ περήφανος για σένα, είπε ο άντρας
στο Μικρό Κοκκινολαίμη χαμογελώντας πλατιά.
Έδωσες τα ζεστά σου ρούχα για να βοηθήσεις τους άλλους.
Έχεις μέσα σου το πνεύμα των Χριστουγέννων.

Τώρα, λοιπόν, ήρθε η ώρα για το δικό σου δώρο.
Αυτό το γιλεκάκι δεν είναι συνηθισμένο.
Θα σε ζεσταίνει για πάντα, κι όταν θα σε βλέπουν οι άλλοι,
θα νιώθουν κι εκείνοι ζεστασιά.

Η ώρα της επιστροφής είχε φτάσει. Ο Μικρός Κοκκινολαίμης έπρεπε να πετάξει πάλι στον ουρανό, καθώς ο ήλιος, ανατέλλοντας, έστελνε τα φιλά του στη γη. Ο Μικρός Κοκκινολαίμης ήταν πολύ ευτυχισμένος. Το κορμάκι του λαμποκοπούσε, κατακόκκινο σαν τη μύτη του τάρανδου.

Σύντομα βρισκόταν πάλι πίσω στο σπίτι του.
– Καλά Χριστούγεννα! του φώναξε ο άντρας
αποχαιρετώντας τον.
– Αντίο, κι ευχαριστώ πολύ! φώναξε
κι ο Μικρός Κοκκινολαίμης.

Ξημέρωναν Χριστούγεννα.
Παντού κορίτσια κι αγόρια άνοιγαν τα δώρα τους.
Ο Μικρός Κοκκινολαίμης πέταξε στο ψηλότερο κλαδί,
περήφανος για το καινούριο κόκκινο γιλέκο του,
και ευχήθηκε τραγουδιστά σε όλο τον κόσμο:
– Καλά Χριστούγεννα!

Ο Μικρός Κοκκινολαίμης
χάρισε τα επτά πλεκτά
γυλεκάκια του σε φίλους του,
που τα είχαν ανάγκη.
Την παραμονή των
Χριστουγέννων, χωρίς γιλέκο,
τρέμει πάνω σε μια χιονισμένη
στέγη... ώσπου έρχεται
κάποιος να τον σώσει.

9 809 9929 27874 990-04 27874-9